

skatter, medens man tidligere vilde tage det hele gennem Forøgelse af Formue- og Indkomsts-katten.

Med Hensyn til disse Luksusskatter har vi erklæret os villige til at tage dem, naar de blot faldt indenfor Luksusbeskatningens Ramme, men i øvrigt saaledes, som Regeringen maatte finde det mest acceptabelt for den. En Følge heraf er, at Valget af disse Skatter — en Foretrækken af nogle Luksusskatter fremfor andre — er noget, for hvilket Regeringen har det fulde Ansvar i handelspolitisk og anden Henseende. Jeg skal dog yderligere bemærke, at vi kun betragter disse Skattebestemmelser her som en midlertidig Lejlighedslovgivning, der ikke kan danne noget Præcedens ved fremtidige skattepolitiske Overvejelser. Det er en Selvfølge, at man ved en Beskatning af denne Natur ikke alene af Hensyn til Overenskomstens Gennemførelse, men ogsaa af rent saglige Hensyn maa have en hurtig Behandling. Jeg har i sin Tid stillet ret stærke Krav til Rigsdagen i saa Henseende ved forskellige Luksusloves Gennemførelse og har altid faaet disse Krav respekteret, selv fra Oppositionens Side har man ikke gjort Brug af sin Ret til at nægte ekstraordinære Frister, fordi man har erkendt, at der laa en saglig Berettigelse i Kravet om hurtig Gennemførelse. Vi bøjer os ogsaa her for dette Krav og giver derved — det vil jeg understrege — i Virkeligheden Afkald paa en egentlig Detailbehandling.

Bestemmelsen om at erstatte Statens Overtræk af sin Konto i Nationalbanken med Udstedelse af Skatkammerveksler kan vi fuldt ud give vor Tilslutning. Det har været vort Ønske at lette Nationalbankens Stilling saa meget som muligt til Gengæld for de Forpligtelser, som paalægges den, og en Lettelse som denne vil jeg anse for paakrævet. Jeg tror, at det ogsaa paa andre Maader er en hensigtsmæssig Foranstaltning, jeg tror, at disse Skatkammerveksler vil blive et godt Anlægspapir for Beholdninger, der skal holdes hurtigt disponible, og jeg har i alt Fald mange Gange fra Næringslivets Side mødt et Ønske om, at man havde noget saadant her i Landet ligesom i England, fordi det byder adskillige praktiske Fordele.

Jeg beklager i høj Grad, at det konservative Folkeparti ikke har kunnet gaa med her, hvor en samlet Optræden af Lovgivningsmagten vilde have været af saa overmaade stor Betydning for selve Foranstaltningens Gennemførelse. Der er ogsaa blevet gjort alvorlige Forsøg paa at komme

til Overenskomst med Partiet, og vi havde alle ønsket, at en saadan Overenskomst havde kunnet naas, men det blev umuligt, fordi de Konservative opstillede et Krav, nemlig Kravet om den generelle Toldforhøjelse, om hvilket man af lang Erfaring maatte vide, at de tre øvrige Partier ikke kunde slutte sig dertil.

Sluttelig skal jeg kun sige, at naar nu Lovgivningsmagten har gjort sin Pligt ved at foretage dette store og alvorlige Skridt til Stabilisering af vor Valuta, saa staar der tilbage for Nationalbanken ogsaa at tage det nødvendige Skridt at paatage sig den Forpligtelse, som Loven forlanger af den som Betingelse for Moratoriets Forlængelse. Nationalbanken handler her under et tungt Ansvar, den hele Ordning bortfalder jo, hvis Nationalbanken vægrer sig ved at opfylde den Pligt til Kronens Stabilisering, som er en udtrykkelig Betingelse for Moratoriets Forlængelse. Følgerne heraf vilde paa mange Maader blive meget skæbnesvangre. Jeg skal ikke detaillere dem, jeg tror ikke, det vilde være nyttigt, men jeg vægrer mig absolut ved at tro, at Nationalbanken ikke vil vise den Ansvarfølelse at paatage sig den ikke tunge Pligt, som her paalægges den. Jeg kan ikke tænke mig, at Nationalbanken i en Sag af en saa overordentlig Betydning for Landet som denne skulde ville stille sig i aaben Konflikt med Lovgivningsmagten, med Regeringen og med det store Flertal i begge Ting.

Lange: Ved Lovforslagets første Behandling i dette høje Ting udtalte jeg, at jeg ikke kunde se, at Forslagets Indhold svarede til Titelen. Den højtærede Statsminister tog mig denne Udtalelse mindre naadigt op, men jeg maa bedrøve den højtærede Statsminister med at sige, at jeg kan heller ikke se efter de Ændringer, der er foretaget i det andet høje Ting, at det Forslag, der nu foreligger til eneste Behandling, ogsom bærer Titelen Forslag til Lov om Valutaforanstaltninger, er et Forslag, hvis Indhold svarer til Titelen. Jeg skal ikke komme ind paa, om Forslaget er blevet bedre eller ringere efter Behandlingen i det andet høje Ting, det vil vist være vanskeligt at afgøre, men i hvert Fald har det ikke faaet den Forbedring, der for os maatte være afgørende, den Forbedring, som kunde sætte os i Stand til at give Forslaget vor Tilslutning, til at tro paa, at det virkelig var et Skridt, der kunde føre til en Ordning af de Forhold, som ogsaa vi i høj Grad ønsker ordnet. Det, man har faaet ud af